Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl 13, sayı 12 (178)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 15 Haziran 1986

İşçiler, köylüler, aydınlar, gençler, Türk-Kürt tüm emekçiler BİRLEŞİN YENECEKSİNİZ!

Limni olayından çıkarılacak sonuç: ABD İLE HİÇBİR YENİ ANLAŞMA İMZALANMAMALI, SİA FESHEDİLMELİ !

Limni'nin NATO'nun ABD'li başkomutanı Rogers tarafından "Delta Ensure" adlı savaş planına alınması, Türkiye'de ABD emperyalizmine ve NATO'ya karşı tepkileri yeni bir düzeye yükseltti. Bu tepkiler, basına "ABD çirkin oynuyor", "Limni olayı Papandreu'nun değil, Washington'un senaryosudur" başlıklarıyla yansıdı. Eski Dışişleri bakanlarından H.E.Işık, birçok politikacı ve yazar, Türkiye-ABD ilişkilerinin gözden geçirilmesini istediler, ulusal çıkarların savunulması için gerekirse, NATO'nun askersel kanadından çıkılabileceğini belirttiler.

31 Mayıs günlü Tercüman gazetesinde Fahir Armaoğlu bile aynen şunları yazıyordu: "...Amerika.., Türkiye ve Yunanistan'a karşı 'böl ve hakim ol' taktiğini tatbik ederek ve bu iki ülkeyi birbirine karşı oynayıp birbirine düşürerek münhasıran kendi menfaatlerinin üstünlüğünü sağlamaya bakmıştır. Bugün Amerika için mesele, Türk-Yunan münasebetlerinin ne kadar düzeldiği değil, her iki ülkenin de Amerika'nın bencil menfaatlerine ve her iki ülkeye yabancı gelen tasarılarına ne kadar hizmet ettiği ve taviz verdiğidir."

TKP'nin öteden beri kamuoyuna açıkladığı gerçeklerin geniş güçlerce görülmesi, kavranması, ülkemizin geleceğinin savunulması bakımından küçümsenmeyecek bir kazanımdır. Çünkü Limni etrafındaki gelişmelerin ortaya koyduğu gibi, Evren-Özal diktatörlüğü ABD ile yeni bir ihanet anlaşmasını, TKP MK 6. Plenumu'nun dikkati çektiği "savaş zamanı ev sahibi ulus desteği" anlaşmasını imzalamak üzeredir. 16 Mayıs günü Milliyet, bu konudaki Türk-Amerikan görüşmelerinde hiçbir pürüz kalmadığını yazdı.

Limni adası da Yunanistan ile ABD arasında yürütülen "savaş zamanı ev sahibi ulus desteği" anlaşması görüşmeleri kapsamında NATO savaş planlarına alındı. ABD'nin aynı bağlamda Türkiye ile imzalayacağı anlaşma, Doğu Anadolu'daki üsler başta olmak üzere, ülkemiz toprakları üzerindeki bir dizi ABD üssüne savaş zamanında gelecek Amerikan takviye birliklerine, yani "Çevik kuvvetlere" Türk Silahlı Kuvvetleri'nin, sivil örgüt ve kuruluşların verecekleri askersel-lojistik hizmetleri içeriyor. 27 Mayıs günlü Milliyet'te M.A.Birand, Limni'nin de içine alındığı "Delta Ensure" planının, birincisi, ABD'den Yunanistan'a ve Türkiye'ye gelecek takviye kuvvetleri, ikincisi "bölgenin savunulması, üçüncüsü ise ABD kuvvetlerinin rolü olmak üzere, üç ayaktan oluştuğunu yazdı.

Arkası sayfa 6'da

REJİM VE PARLAMENTO ÜZERİNE

MDP'nin dağılması ile faşist diktatörlüğün partilerinden biri daha iflas etti. Şu anda mecliste 6 Kasım seçimlerinden bir ANAP kaldı. Ancak ANAP'ın kolayca iflas edeceği biçimde bir hayale artık kimse kapılmıyor sanıyoruz.

HP'nin SODEP ile birleşmesinden sonra DYP'nin de meclise girmesi ile faşist diktatörlüğün parlamentosunun partiler kompozisyonunda önemli ölçüde değişiklik olmuştur.

Biz bu değişiklik üzerinde etraflıca durulması gerektiğine inanıyoruz; çünkü bu değişiklik önemlidir. Önemi tek yönlü ele alınmamalıdır. Doğurabileceği hem olumlu hem de olumsuz sonuçlar açısından dikkat verilmelidir.

Öncelikle şu saptanmalıdır: Parlamentonun niteliğinin değiştiğinden söz edilemez. Yani bu parlamento halkın özgür iradesi ile seçilmiş bir parlamento değildir ve söz konusu değişiklikler ona demokratik parlamento niteliği kazandıramaz.

İkincisi, bu değişiklikler sonucu parlamentoda politik güçler oranında köklü bir değişiklik olduğunu söylemek için de erkendir. Böylesi bir değişiklik tek tek milletvekillerinin tutumlarına ve DYP ve SHP'nin bundan sonra izleyecekleri politikaya bağlı kalacaktır.

Arkası sayfa 7'de

22 HAZİRAN MİTİNGİNE TÜM DEMOKRASİ GÜÇLERİ OMUZ VERMELİ

22 Haziran Pazar günü, Eskişehir'deki Türk-İş miting ve yürüyüşüne az bir zaman kaldı. Boyalı basın çıt çıkarmıyor. Eskişehir'de bir miting yokmuşcasına sessiz kalıyor. İzmir mitinginin yaratmış olduğu etki, ortaya çıkardığı güç, ülkede estirdiği hava Evren-Özal diktatörlüğünü korkuya sevketmiştir. Rejim ve yandaşları tüm arzularına, oyunlarına karşın, emekçilerin, bu kez de Eskişehir'de sıkılı bir yumruk gibi birleşmelerinin, tüm Türkiye'ye bu kez de bu bölgemizden seslenmelerinin önüne geçebilecekler mi?

Koşullar ortada. İşçinin, emekçinin durumunu en iyi yine kendisi biliyor. Kendisi çıkıp aramazsa, kimsenin onun hakkını arayamayacağını daha iyi görüyor. Süren toplu sözleşmelerde hükümet ve patronlar hergün yeni engeller çıkartmakta, yeni tehditler savurmaktadır. Hükümet "yüzde 25'ten fazla ücret artışı olmaz" dayatması ile emekçileri açlığa mahkum etmeye kalkıyor. Öteyandan altı yıldır uygulanan işçileri örgütsüz bırakmak planları doğrultusunda, yeni yasa değişiklikleri ile, sendikalara yeni bir darbe vurmanın anını kolluyor. Bütün bunlar, bugünden davranmanın zorunlu olduğunu, yoksa yarın çok geç kalınacağını gösteriyor.

Arkası 6. sayfada

KİT YASASININ UYGULANMASINA KARŞI ÇIKALIM

KİT'lerin özelleştirilmesine ve tütünde devlet tekelinin kaldırılmasına ilişkin yasa, SHP ve DYP'li milletvekillerinin protestolarına rağmen, mecliste görüşülmeden, tartışılmadan, yıldırım hızıyla çıkarıldı. Özal'ın deyimiyle, "muhalefete yedirildi". Yasa, hemen ardından Cumhurbaşkanı Evren tarafından onaylandı. Gazeteler, ilk elde satılacak KİT'ler, ve alıcı uluslarötesi tekellerin adlarıyla dolu.

Hükümetin bir gece oyunu ile çıkardığı bu yasa, beş kişiyi, on kişiyi değil, elli milyonu ilgilendiriyor. Beş on dakikada çizilen, Türkiye ekonomisinin, halkının geleceğidir. Zafer çığlıkları ile kutlanan "başarı", basit bir yasa değişikliği değil, sanayimizi, tarımımızı yıkıma uğratmakta atılan dev bir adımdır. Evet, yükselen uluslarötesi ve yerli tekellerin zafer çığlıklarıdır.

"KİT'leri Özelleştirme" planı, bir Amerikan tekeli olan Morgan Guaranty tarafından, yani doğrudan uluslarötesi tekellerin bir temsilcisi tarafından hazırlandı. Türkiye Cumhuriyetinde ilk kez bir Amerikan şirketinin hazırladığı yasa tasarısı, mecliste görüşülmüş, hükümetçe yasallaştırılmış oldu. Uluslarötesi tekellerin istediği, ekonomimizin maden, enerji ve telekomünikasyon, deniz ve hava ulaştırması ve tarım ve sanayinin temeli olan sektörleri ele

Arkası sayfa 6'da

Komünist özeğitim - Kendini yetiştirme

●S.ÖZGÖREN

Kutlu yoldaş "önce kendi potansiyellerimizi harekete geçirebilmeliyiz" diyor. Bunun anlamı herşeyden önce her parti üyesinin kendi potansiyellerini daha iyi kullanabilmesi demektir. Bu nasıl gerçekleşebilir? Birincisi savaşarak. İkincisi sürekli bir özeğitim çalışması yürüterek, kendi kendini yenilemeye, yetiştirmeye özel bir dikkat vererek. İkincisi, son çözümlemede birincisine bağlıdır. Yani özeğitimin işlevi savaşımı güçlendirmektir. Ancak sürekli bir özeğitim çalışması yürütmeden başarılı bir şekilde savaşılabileceğini sanmak bir hayaldir.

Biz komünistler, yığın savaşımlarına öncülük etmeye, bu çıkışları yönetmeye aday olduğumuza göre en başta kendimizi yönetmeyi, kendi özelliklerimizi bilinçli olarak değiştirebilmeyi öğrenmeliyiz. Küçük-büyük demeden her türlü örgütsel görevi en iyi biçimde yapma, yığın ilişkilerinde titizlik, konspirasyon ilkesine sürekli dikkat verme, girişkenlik, zorluklarla karşılaşıldığında irade gücünü kullanabilme, sorunları görebilme ve onları yaratıcılıkla çözebilme yeteneği, devrimci teoriyi pratik savaşımla birleştirebilme becerisi; komünistin sahip olması gereken bu özellikler gökten zembille inmiyor. Uzun savaşımlar içinde, sürekli eleştiri, özeleştiri, sürekli özeğitim sürecinde kazanılıyor.

Yaşamın her alanında koşullar hızla değişiyor. TKP savaşım yeteneğini geliştiriyor. Bu ortamda ilerlemesini beceremeyen komünist geriliyor demektir. Savaşımın böylesine hareketli koşulları, "yerinde saymak" gibi bir anlatıma izin vermemektedir. Hızlanmaya ayak uydurabilmek için kendini sürekli eğitmek, geliştirmek gerekiyor. "Şimdi" diyordu Lenin, "bütün mesele öncünün kendini eğitmekten, kendini değiştirmekten korkmamasındadır." Bu, parti için olduğu gibi, tek tek komünistler için de geçerlidir.

Kendini değiştirmekten korkmamak için bilinçli ve etkili bir özeleştiri işleyişine gerek vardır. Bu kolay bir iş değildir. Kuşkusuz kendinden hoşnutluk özeleştiriden bin kez daha kolaydır. İnsan hata ve eksiklerinin üzerine yürümektense, hem başkalarını, hem de (ve en kötüsü) kendini kandırabilmek için çok çeşitli yollar bulabilir. Bununla birlikte, çoğu kez hatayı kabul etmemek hatanın kendisinden daha tehlikelidir.

"Ve Çeliğe Su Verildi" kitabının yazarı N.Ostrovski şöyle diyordu: "Eksikleri ve kusurları ortaya çıkarmak ve onlara katlanıp katlanmamak sorununu Bolşevikçe, bir kez ve kesin olarak çözmek gerekir. Bu yükleri omuzlarımda taşımam zorunlu mu, yoksa onları bir kenara fırlatıp atmalı mıyım? Özeleştiri, kendimizi eğitmemiz için partinin bize verdiği oldukça etkili bir araçtır."

Komünistin yaşamının temel içeriği savaşımdır. Eğer ikincil, özel sorunlar, kimi kişilik özelliklerimiz ve alışkanlıklarımız bizi engelliyorsa onlarla savaşmak boynumuzun borcudur. Kendimizi yetiştirme (özeğitim) süreci içinde, savaşımda bizi engelleyen hatalardan, zayıflıklardan arınmak, deneyim ve bilgi yetersizliğini gidermeye çalışmak, olumlu yönlerimizi, savaşım için gerekli yetenekleri geliştirmek zorundayız.

Özeğitimin en önemli bileşenlerinden biri de özöğrenimdir. Bunun için sürekli ve sistemli okumak, okuduklarından sonuç çıkarabilmek, onları yaşamda kullanacak biçimde kavrayabilmek gerekir. İçinde bulunduğumuz ortamın tüm elverişsiz koşullarına ve sayısız pratik görevlerimize karşın özöğrenim için zaman yaratabilmek olanaksız değildir. Şöyle diyordu Lenin: "İşçiler arasından-yaşamın çekilmez koşullarına, fabrikalardaki bunaltıcı ve kahredici çalışmaya karşın- öğrenmek, öğrenmek ve öğrenmek, bilinçli sosyal demokratlar (komünistler-s.ö) olarak yetişmek için kendinde gerekli karakter ve irade gücünü bulan gerçek yiğitler ortaya çıkıyor."

Sağlam adımlarla ilerleyen savaşkan bir partinin üyesi olmak bize güven veriyor. Ancak omuzlarımızda taşıdığımız salt kollektif bir sorumluluk değildir. Tek tek herbirimizin parti, halk ve tarih önünde kişisel sorumluluğumuz vardır. "Şimdi her parti üyesi kendi geleceğini kendi belirleyecektir" diyor Kutlu yoldaş. Savaşımla özeğitimi birleştirebilen, değişen koşulların gerisinde kalmadan kendini sürekli geliştirebilen komünist, sahip olduğu potansiyeli pratiğe, gerçekliğe dönüştürmesini de bilecektir. Tüm zamanımızı, gücümüzü, olanaklarımızı ve yeteneklerimizi, kısaca tüm yaşamımızı partinin hizmetine vermek zorundayız. Partimize ve halkımıza karşı borcumuzu ödemenin, verilen sözleri tutmanın başka yolu yoktur.

Geçmişle hesaplaşma

●Fazlı Akcan/Hollanda

Baskı ve terörün sürdüğü, bu tutuklamalar, kaçakçılık, hapislik, göçmenlik koşulları altında geçmişle hesaplaşma süreçleri de yoğunlaşıyor. Amaçlandığı halde gerçekleştirilemeyen hedefler, başarısızlıklar, eksik ve hatalar, kişisel ve örgütsel boyutlarıyla tartışılıyor. Bu bir bakıma doğal; çünkü, geçmişin deneyinden olumlu, olumsuz dersler çıkararak bugünü tanımlayabiliriz. Bugünün görevlerini doğru ve gerçekçi bir biçimde ancak böyle saptayabiliriz.

Sınıf mücadelesi, her zaman karşımıza yeni yeni sorunlar çıkarıyor. Legal koşullarda bu yeni oluşumlarla mücadele etmek, çözümler geliştirmek ve bunu yaşama sokmak görece daha kolay. Ama illegalitede, hele de faşizmin dinmeyen saldırıları altında bu, çok zor ve zahmetli bir iş. Parti, 5. Kongre'den bu yana bu anlamda yeni koşulların belirlediği görevleri saptıyor, ilişkin sorunları adım adım çözüyor.

Olayın bir de kadrolara, yandaşlara yansıyan boyutları var. Bu planda kişi, kendi kendisiyle hesaplaşıyor. Yurtdışında şu ya da bu nedenle örgütsel bağları zayıflamış eski çevresinden uzakta kalmış kişiler bakımdan bu hesaplaşmanın en zor yanı, aile, eş-dost, arkadaş çevresinden, düzenin saldırıları ile şekillenerek gelen eleştirilere, karşı çıkışlara direnebilmek ve bir anlamda yeni yaşam biçiminin dayattığı olumsuzluklara kapılmadan ayakta kalabilmek. Faşizmin likide etme, güvensizlik yaratma çabaları, emperyalizmle el ele kaba anti komünist saldırıları ve daha ince yöntem ve tuzakları karşısında sıkı durulamazsa, hesaplaşma, örgütsel ekseni bir yana, sınıf temelini bile kaydırabiliyor.

Elbette faşizme karşı yükselen her ses, yöneltilen her eleştiri ve her karşı çıkış çok önemli. Partimiz, her zaman buna dikkat çekti ve çekiyor. Ne var ki, bu planda geçmişe yönelik olarak yapılan değerlendirmeler öyle uçlara varıyor ki kimileri bunu, "kaybolan yıllar"a kadar götürüyor.

Hiç bir toplumsal olgu, tek boyutlu değil. Sınıf hareketine katılan herkes, önce gönüllü olarak, kendi rızasıyla, özgür seçimiyle katılıyor. Ona, bir şeyler katıyor. Ama bir şeyler de alıyor. Bu alış-veriş hep devam ediyor. Sınıf mücadelesi içinde yaşamamız, değer yargılarımız, bakış açılarımız yeniden biçimleniyor. Bir başka ifadeyle sınıf mücadelesi, tek tek bizleri "adam ediyor". Sınıf hareketinin serpildiği dönemlerde bunu, coşkulu bir biçimde, tüm katılanlar yaşadı. Bugün yaşayabilenler, bu bilinci yeteri kadar sindirebilmiş olanlar. Hiç kuşkusuz şimdi bunu yeni koşullarda yaşayanlar var, yarın çok daha geniş yığınlar yeniden yaşamaya başlayacaklar. Ölenler boşuna ölmedi. Hiç kimse hapishanelerde boşu boşuna yatmıyor, yatmadı. Yaralananlar, sakat kalanlar, faşizmin dünkü ve bugünkü terörünün canlı kanıtları olarak sınıf kinimizi, bilincimizi biliyor.

Ama böyle değil de, "kaybolan yıllar" örneği, "aldığını" unutup, "verdiklerini" hesap ederek değerlendirmeler yapılırsa, işte o zaman sınıf mücadelesinin eğik düzleminde nerede durulacağını kestirmek zorlaşır. Zorlaşıyor.

Karşımıza pek çok engel çıkabilir. Haklı olarak savunduğumuz pek çok eleştirimiz, önerimiz, daha yaşama girmemiş olabilir. Ne var ki, sınıf kinimiz ve sınıf bilincimiz yerine oturmuşsa, her şeyi daha iyi yapmak ve daha iyi yönlendirmek için "hedefi" tarife gerek yok.

Sınıf mücadelesi zor bir iş. Biz, hiç kimseye bizi eleştirdiği için düşman olmayız. Bizim gibi düşünmediği için hiç kimseyi karalamayız. Ama kendi örgütsel hattımızın ideolojik sağlamlığı için, bizce yanlış olan her şeyi, örnek göstererek eleştirmek ve örgütsel hattımızla bu tür zaafların bulaştırılmasına izin vermemek de bizim görevimiz ve hakkımızdır.

Öte yandan biz, herkesle faşizmin devrilmesi ve demokrasinin kazanılması için eylem birliği, güç birliği, cephe birliği yapmak istiyoruz. Bu konuda partimizin politikası çok açıktır. Kendine ilericiyim, demokratım, sosyalistim diyenler, ülkenin geçmişini ve bugününü değerlendirirken şunu hiç unutmamalıdırlar: Ülkemizdeki demokrasi hareketinin mayasında, komünist hareket vardır. Eksiğiyle hatasıyla, komünistler demokrasi kavgasında hep varoldular. Geleceğin sağlam temellerde kurulabilmesi, faşizmin bir daha dirilmemek üzere yerle bir edilmesi sorumlulardan hesap sorulması, bugün bizim savunduğumuz görüşlerin, geniş işçi ve emekçi yığınların kararlılığı hali ne getirilmesiyle, koşulludur. Ama asıl önemlisi bu değil. Asıl önemlisi, kaba anti-komünizmin

Arkası 6. sayfada

ABD topraklarımıza 300 bin kimyasal mermi yığacak

BUNA İZİN VERMEYELİM !

● Ahmet ALAN

Yeni, büyük bir tehlike kapımızı çalıyor: NATO askeri yönetim organlarının Brüksel toplantılarında, ülkemize de yerleştirilmesi öngörülen yeni tür kimyasal silahların Amerika'da seri üretimine geçilmesi programı onaylandı. 6 NATO ülkesinin 'olmaz' dediği programa Türkiye, FAC ile İngiltere'nin yanısıra tam destek verdi. 1 Ekim 1986'da iki bölümlü kimyasal silahların üretimine başlayacak Pentagon'un planlarına göre, bu korkunç silahlardan 300 bin mermi Türkiye topraklarına, 1988'den itibaren, "bunalımlı durum"larda yerleştirilecek.

TKP daha Kasım 1983'deki 5. Kongre'sinde ABD yönetiminin kimyasal silah üretimini hızla artırma planlarına dikkati çekmişti. Aralık 1985'deki 5. MK Plenumu'nda ise Türkiye'ye kimyasal silahlar yerleştirme planları karşısında halkı ve kamuoyunu uyardı, topraklarımıza bu silahların yerleştirilmesine kesinlikle izin verilmemesini vurguladı. Bu tehlikelere karşı barış savaşımında seferber olmadan, sorunlarımıza kalıcı çözüm bulunamayacağına işaret etti. Son gelişmeler partimizin bu savaşım belgisi ve çağrısının güncelliğini kat kat artırdı.

Evren-Özal yönetimi NATO programını onaylayarak işlediği ihaneti gizlemek, kamuoyundaki tepkileri yatıştırmak için yalan ve demagojiye başvuruyor. Kimyasal silahların topraklarımıza da yerleştirileceği konusunda soru yönelten gazetecilere Başbakan T.Özal, "Öyle bir şey yok. Daha bir neticeye bağlanmış değil" diyor. Dışişleri Bakanı V.Halefoğlu, "Türkiye'ye bu silahların depolanmasına karşıyız" diyor. Ama bu yalanlar kimseyi kandıramaz, kandırmamalı. 6 NATO ülkesi topraklarına bu silahların yerleştirilmesine izin vermeyeceklerini Brüksel ve Kanada'daki NATO toplantılarında resmen bildirirken, programa tam onay veren, tek çekince koymayanlar, Yavuztürk ile Halefoğlu değil miydi? Pentagon ile daha 1984 başında bu konuda gizli anlaşma imzalayan, iki bölümlü kimyasal silahlar için özel olarak imal edilmiş 155 mm çapındaki Howitzer toplarının ülkemize yerleştirilmesine çoktan izin veren, NATO toplantılarında ABD'nin savaş ve gerginlik yanlısı girişimlerini gözü kapalı onaylayan diktatörlük ve hükümeti, işlediği bu ağır ihaneti gizleyemez.

İki bölümlü kimyasal silahların getireceği tehlikeler ortadadır. Ayrı ayrı hiç de zararlı olmayan iki bölümün patlama sonucu birleşmesiyle, şimdiye kadar bilinmeyen ölçüde yüksek zehir dozuna sahip, hiçbir sınırlama ve denetime sokulamaz bu gazın tek bir gramı 2 bin kişiyi anında öldürüyor. Kullanılması halinde 1 askere karşılık 20-30 sivil kurban gidecek. İşte bu korkunç silah Amerikan "Çevik Kuvvetleri"nin elinde, çılgın Reagan'ın emrinde olacak. ABD'nin belirleyeceği bir "bunalımlı" durumda topraklarımıza yerleştirilecek. Sık sık limanlarımıza uğrayan, konaklayan, onarım ve ikmal gören 6. Filo gemilerine de konacak. Bu silahların topraklarımıza yerleştirilmesine izin vermek her an ülkeyi bir "gaz odasına" çevirebilecek, yaşayan herkesi bir anda boğup yok edecek bir saatli bomba ile kucak kucağa yaşamayı kabul etmek demek olacaktır.

Açık ki, bu silahlar savunma değil, saldırı harekatında kullanılacaktır. Bütün bunlara ABD'nin genel saldırı planları, savaş hazırlıkları açısından baktığımızda, tehlikenin boyutları daha açık görülmektedir. Bu yeni yığınsal kırım silahlarından 300 bin merminin Sovyetlerle sınır ülkemize, 460 bin merminin sosyalist DAC ile sınır FAC'ne ve 28 bin bombanın uzun menzilli F-111'lerin bulunduğu İngiltere'ye yerleştirilmesinin planlanması, bunların hedefinin sosyalist topluluk olduğunu ortaya koyuyor. Bu konudaki NATO programının onaylanmasını, ABD'nin SALT 2 anlaşmasından vazgeçmesinden, 'Yıldızlar Savaşı' hazırlıklarını hızlandırmasından, devlet terörizmini hızla tırmandırmasından ayrı ele almak olanaksızdır. ABD'nin çılgınca planları uğrunda ülkemiz felakete sürüklenebilir.

Bu durum ülkemiz için bir kader değildir. Halkımız çaresiz değildir. Çare, Amerikan urunu söküp atmak için, diktatörlük rejiminin yerine ulusal güvenliği ve ulusal çıkarları gözetecek bir hükümet için, ulusal bir şahlanışı gerçekleştirmektir. Buna kesin inanmak, halkı aydınlatıp harekete geçirmektir. Kimyasal silahları topraklarımıza yerleştirtmeyelim! Henüz vakit varken Amerika'yı ve diktatörlüğü durduralım!

BUNUN SONU NEREYE VARIR ?

● Esin KARAALİ

Komşumuz Bulgaristan'a karşı, "insan hakları" vb. maskeler altında yürütülen kışkırtıcı kampanyanın son dönemde planlı şekilde tırmandırıldığı görülüyor. Uluslararası platformlarda emperyalistlerin desteğiyle her fırsatta gündeme getirilen konu, yurt çapında çeşitli üniversite kuruluşları, vakıflar, dernekler aracılığıyla sürekli olarak "işleniyor".

Son olarak, 31 Mayıs günü Edirne'de, Tercüman gazetesi tarafından düzenlenen ve TRT tarafından da desteklenen yürüyüş, bu kirli ve tehlikeli kampanyanın ibret verici bir halkasını oluşturdu. "Bulgar sınırına doğru" çağrılarıyla, namaz sonrasında başlatılan yürüyüş, "kana kan" sloganlarıyla, serhat türküleriyle, tam bir savaş kışkırtıcılığına dönüştü. Yürüyüşün, Trakya'da yapılan, Genelkurmay Başkanı Ürüğ'ün da katıldığı "seferberlik" tatbikatının hemen arkasına rast getirilmesi de herhalde basit bir raslantı değildi.

Sosyalist Bulgaristan'a karşı tırmandırılan bu kampanyanın ardında, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçisi faşistler vardır. Amaçlanan, Türkiye ile komşuları arasındaki ilişkileri bozmak, gerginlikleri artırmak, Türkiye'yi Amerikan savaş plan ve hazırlıkları içine daha da itecek bir ortamı hazırlamaktır. VAÖ üyesi Bulgaristan ile NATO üyesi Türkiye arasındaki ilişkileri daha da içinden çıkılmaz hale getirmek, ülkemize sosyalist ülkelere karşı bir sıçrama tahtası görevini biçmiş ABD'nin topraklarımıza yeni birliklerini, yeni silahlarını yığabilmesi için bahaneler yaratmaktır.

Bu kışkırtmalara, planlara karşı şimdiden, daha zaman varken karşı çıkmak, Türk-Bulgar ilişkilerinin normalleştirilmesi yönünde çaba göstermek zorunludur. Yoksa, bugün Tercüman gibi çevrelerce düzenlenen mitinglerin açtığı yoldan, yarın ABD ilerleyecek ve Trakya'ya da üsleriyle silahlarıyla yerleşecektir.

ÖNEMLİ DUYURU

TKP'nin Sesi ve Bizim Radyo'nun yayın metrelerinde değişiklik yapıldı. Radyolar, 26 Mayıs 1986 tarihinden bu yana yayınlarını Türkiye saatiyle hergün kısa dalgadan, aşağıdaki saat ve metrelerden sürdürüyor.

TKP'NİN SESİ RADYOSU

Saat	Metre	Dalga Boyu
7	**31,3** m,	**9585** kHz
8	**31,3** m,	**9585** kHz
11	25,4 m,	11820 kHz
12	25,4 m,	11820 kHz
15	**31,3** m,	**9585** kHz
16	**31,3** m,	**9585** kHz
19	48,4 m,	6200 kHz
20	48,4 m,	6200 kHz
23	**48,4** m,	**6200** kHz
24	**48,4** m,	**6200** kHz

BİZİM RADYO

Saat	Metre	Dalga Boyu
5	**48,4** m,	**6200** kHz
6	**48,4** m,	**6200** kHz
9	31,3 m,	9585 kHz
10	31,3 m,	9585 kHz
13	**25,4** m,	**11820** kHz
14	**25,4** m,	**11820** kHz
17	31,3 m,	9585 kHz
18	31,3 m,	9585 kHz
21	**48,4** m,	**6200** kHz
22	**48,4** m,	**6200** kHz

AYRICA

Saat	Metre	Dalga Boyu
13.15	**31,6** m,	**9500** kHz
17.45	**31,6** m,	**9500** kHz
23.00	50,7 m,	5915 kHz
23.30	50,7 m,	5915 kHz

Ciddiyet isteyen, sorumlu bir iş

● Cevat KARLIDAĞ

Legal bir parti gereksinimi konusunda bir süredir bir tartışma gidiyor. Tartışmanın kendisi de, en azından tartışan çevreler açısından böyle bir gereksinimi yansıtıyor. Böyle olunca tartışmanın olması kuşkusuz doğal. Bu yönü ile de yararlı. Ancak konu solu toparlayacak bir parti olarak konulduğunda ya da daha açık biçimiyle legal bir sosyalist partinin kurulması sözkonusu edildiğinde, görüş ortaya atmadan önce kırk kez düşünmek zarar değil, yararlıdır. Çünkü söz konusu olan ciddi ve sorumlu bir iştir.

Legal olanaklardan dikkatini bir an bile ayırmayan TKP için bu konu yepyeni bir konu değildi. Nitekim bu tartışma başladığında parti örgütlerine "genel" tutum açıklandı. Ancak tartışmaya katılmak için acele edilmedi. Bir yandan tartışan tarafların görüşleri izlendi, diğer taraftan dışımızdaki çevrelerin bu konuda ne düşündüğü araştırıldı.

Böyle bir araştırma zorunluydu. Çünkü, bizim için sorunun yanıtı açık bile olsa, legal bir parti için hazır güçlerin varlığı durumunda konuya farklı yanaşmak gerekiyordu. İncelemelerimiz böylesi hazır güçlerin varolmadığını gösterdi. Öte yandan tartışmalarla ortaya konulan görüşler bizim daha baştan aldığımız tutumu ve gösterdiğimiz yaklaşımı doğruluyordu. Buna rağmen yine de açık tartışmaya girmedik ve partimizin en yetkili organı, Merkez Komitesi sorunu görüştü ve konuyu etraflı biçimde inceleyerek görüşlerini karara dönüştürdü.

Ayrıca belirtmek gerekir ki, hemen tüm bu süreçte Aybar ve Perinçek'in amacı belli parti tartışmalarına TKP daha başından tutum aldı ve karşı çıktı.

Konuya ilişkin olarak ortaya atılan görüşler, esasında iki grupta toplanıyor. Birincisi, sosyalist partiye gereksinim var diyor, ikincisi ise, solu toparlayacak, içinde sosyalistlerin de, devrimci demokratların da olduğu sol bir partiye. Bir üçüncü kategori de sayılabilir; bu tutarlı bir demokrat partidir.

Bize göre birinci ve üçüncü görüşlerde parti anlayışı nettir. İkinci görüşte ise bulanıktır. İkinci görüş incelendiğinde bazen sosyalist bir parti, bazen de demokratik nitelikli bir parti anlayışı çıkıyor. Önce bu nokta aydınlatılmalıdır.

İşçi sınıfı ve toplum neye gereksinim duyuyor?

Marksizm-Leninizm dışında bir "sosyalizm" ya da "genel olarak sol" anlayış diye birşey yoktur. Ancak "Ben Marksist-Leninist değilim, ama solum, demokratik solum, sosyalistim" diyen güçler ortaya çıkabilir. Bu başka şeydir. Böyle ortaya çıkan güçlere komünistler "hayır, siz sol değilsiniz" demez. Onları somutta değerlendirir, ona göre tutum alır. Bugün komünistler dışında geniş bir sol çevrenin olduğu açık bir gerçektir. Ancak bu gerçeğe nasıl yaklaşılmalı sorusu ile parti tartışmaları üst üste düşmüyor. Bunu görmek için bu geniş sol çevrenin bugün neye gereksinim duyduğunu doğru saptamak gerekiyor.

Komünistler soruyu şöyle sormalıdır: Bugün işçi sınıfı neye gereksinim duyuyor? İkinci olarak tüm toplum neye gereksinim duyuyor?

Bu sorulara önce nesnel gereksinim açısından cevap vermek gerekir. Sonra, bundan ayrı, öznel istek ve niyetler ele alınmalı ve bu nesnel gereksinime ne ölçüde uygun düştüğü incelenmelidir. Mantıki olanın her zaman doğru ve zorunlu demek olmadığı unutulmamalıdır.

Parti açısından işçi sınıfının gereksinim duyduğu şey ülkemizde komünist partisinin yasal çalışma hakkını elde etmesidir. Bu gereksinim dünden çok farklı olarak toplumsal gelişmenin artık dayattığı nesnel bir gereksinimdir. İşçi sınıfının aynı zamanda demokrasiye gereksinimi vardır.

İşçi sınıfının gereksinimi tüm toplumun gereksinimi ile çakışıyor. Çünkü bugün faşist diktatörlüğe karşı tüm toplum için gerekli olan demokrasidir.

Kimi çevrelerin tartıştığı gibi bugünün sorusu "Nasıl bir sosyalizm, nasıl bir sol?" değildir. Günün tartışılması gereken temel sorusu "Nasıl bir demokrasi?" sorusudur. Biz elbette tartışmalara ambargo koymak niyetlisi değiliz. İsteyen istediğini tartışır. Ancak iyi niyetle legal parti sorununu tartışan kimi çevrelerin yazdıklarına baktığımızda tehlike hemen görülüyor. Aybar-Perinçek sözünü ettiğimiz temel soruyu "Nasıl bir sosyalizm?" sorusu ile gizlemeye çalışıyorlar. Herkes herşeyi tartışır, ama bizim gündemimizi başkaları belirlememelidir. Bu çevrelere yanıt verirken de dikkatli olmak ve asıl konudan uzaklaşmamak gerekir.

Bu iki sorunun birbirine karıştırılması yeni bir durum da değildir. Böyle bir karıştırma iki sonuç doğuruyor. Birincisi işçi sınıfı ideolojisini bulandırıyor, revizyonist, milliyetçi tezlerin gelişmesine hizmet ediyor. Öte yandan bunlara karşı çıkılırken de dogmatizme düşülüyor, günün somut görevlerinin çözümü için düşünce üretiminden kaçılıyor. Gerekli pratik tutumlar alınmıyor, günün gereksinimleri için mücadele verilmiyor.

Türkiye'ye özgü sosyalizm, ya da ulusal sosyalizm olamaz. Sosyalizm işçi sınıfının dünya görüşüdür ve bu nedenle ulusal değil enternasyonaldir. İşçi sınıfının ulusal çapta görevleri ile ideoloji birbirine karıştırılırsa işte böyle çarpık anlayışlar ortaya çıkar. Marksistler işçi sınıfının tüm ulusun önderi sınıf rolünü somut olarak ortaya koyamazlarsa işçi sınıfının rolünü ikinci plana atan, buradan sözümona sosyalist teoriler icadeden görüşler ortaya çıkar.

Ayrıca ulusal sosyalizm olmaz ama sosyalizm, Marksizm-Leninizmin ulusal koşullara uygulanması ile gerçeklik kazanır. Bunun başka yolu yoktur.

Tüm bu nedenlerle TKP çok önce söyledi ki, bugün sözkonusu olan, "Ulusal Sosyalizm" değil.

Marksistler için "genel olarak demokrasi" diye de birşey yoktur. Genel demokratik görevler vardır ki, bunun anlamı başkadır. Demokrasi her zaman sınıfsaldır. Ya burjuva demokrasisi ya da proleter demokrasisi sözkonusudur. Ancak bir de geçiş tipi vardır. Bu, özü burjuva karakterde olmakla birlikte, "tipik burjuva demokrasisi" değildir. Onu aşma anlamına gelir. İşte bu nedenle TKP "genel olarak" demokrasiden sözetmiyor. Somut olarak, bugün tüm ulusal sınıf ve güçler için bir demokrasiden, yani ulusal demokrasiden sözediyor.

Sorun böyle konulunca genel olarak sağ için bir demokrasi, genel olarak sol için bir demokrasi diye kategoriler ortaya atılamaz. Ancak demokrasinin en kararlı savunucuları ve güçleri söz konusudur ki, o zaman bunların başında işçi sınıfını, komünistleri ve diğer solu görmek gerekir. Yani burada ayırım ilkelerde değil demokratik istemlerin derinliğinde ve bunların ne ölçüde kararlılıkla savunulduğundadır.

Sosyalizm (ya da sol) denilince ayırımı istemlerde değil ilkelerde görmek gerekir. Böyle ele alınmazsa ideolojik planda zararlı uzlaşmalara farkına varmadan kapı aralanır.

Bilinç düzeyi neyi gerektiriyor?

Dikkat verilmesi gereken bir başka nokta şudur: Bugün Türkiye "rejimin demokratikliği" açısından 1960 öncesinden bile geridir. Ama bundan toplumda sosyalist bilinçlenmenin 1960'lardaki düzeyde olduğu gibi bir sonuç herhalde çıkarılamaz. Bu nedenle bugün sosyalizm ya da sol denildiğinde bilinçlenme düzeyinin 1980 öncesinin düzeyinden çok ilerde olduğu unutulursa herşey tepe taklak görülür. Bugünkü yasal çerçeve ile sınırlı bir sosyalist parti kaçınılmaz olarak TKP MK 6. Plenumu'nun saptadığı gibi, sulandırılmış bir komünist parti ve sosyalizm anlayışına sürüklenmeye kapı açar. Oysa bugün genişleyen sol çevrenin gereksinimi herşeyden önce ideolojiyedir. Yani sözkonusu edilmesi gereken, onların Markizm-Leninizmin ilke ve ülküleriyle donanmalarıdır. Eğer bu yapılamazsa işte o zaman bu çevreler nereye gidecek sorusu doğar. ►

Bu çevrelerin bu ilke ve ülkülerle donatılması ise bugünkü politik mücadelenin görevlerini kavrayarak mümkündür.

Öte yandan çevresi genişleyen solun bir örgütlenme gereksinimi olduğu elbette yadsınamaz. Bu çevrelerin parti konusuna duyarlılıkla yaklaşmaları doğaldır. Sıkça akla gelen soru şu oluyor: Bugün sağın ya da burjuvazinin çeşitli kanatlarının partileri var, ama solun legal partisi yok. Bu boşluk nasıl dolacak?

Hangi tür solun legal partisi yok? Solu kalın çizgiler içinde değerlendirirsek SHP içinde geniş bir sol çevre olduğunu herhalde söyleyebiliriz. DSP ise zaten kendine sol diyor. Söylediğimiz gibi biz kim soldur, kim değildir gibi bir tartışmayı kısır buluyoruz. Kalın çizgileri ile bu güçleri solda görmek yanlış değil. Biz sağız deseler daha mı iyi olurdu? Böyle bir tartışmaya girmeksizin gerçek solun ne demek olduğunu yığınlara göstermek de bizim görevimiz. Bu nedenledir ki, legal parti tartışmalarında genel olarak "sol parti" sözünü bulanık buluyoruz. Günümüzde sol parti denildiği zaman anlaşılması gereken sınıf temellerine dayalı bir parti, sınıf partisi ve Marksist-Leninist bir parti olmalıdır.

Bu nedenle legal boşluk marksist sol için sözkonusudur. Bugünkü yasal çerçeve için ise böyle bir parti için koşullar elverişli değildir. Bu açıdan görev demokrasi mücadelesi ile bu yasal çerçeveyi hazırlamaktır. Ancak yasal çerçeveyi hazırlama sözümüz mutlak anlamda yasalarda bir değişiklik olduktan sonra böyle bir parti sözkonusu olur anlamına da gelmez. Henüz yasalar değişmeden de yasal çerçeve fiilen degişebilir, aşılabilir. Ama sırf bu amaçla bir parti söz konusu olamaz. Çünkü böylesi bir değişikliği sağlamak için çok daha güçlü ve etkili araçlar vardır. Bu araçların legal ya da illegal, hangi biçimlerde kullanıldığı önemli değildir..

Denebilir ki, eğer Aybar'lara, Perinçek'lere meydan boş bırakılırsa onlar bu çevreleri peşlerine takarlar. Hayır takamazlar. Çünkü birincisi meydan boş değildir. Legal boşluk, meydanın boş olduğu anlamına gelmez. İkincisi, Marksizm-Leninizm işçi sınıfının bugün tüm baskılara rağmen daha da genişlemiş olan öncü güçleri arasında yayılıyor. Gençlik kesimi ve aydınlar içinde yayılıyor. Elbette diktatörlük Aybar-Perinçek gibilerine olanaklar tanıyor. Komünist Partisi'nin yasal çalışma hakkı olmadığı koşullarda iş kolaydır da denemez. Ama imkansız değildir. Bunu TKP kendi mücadelesi ile kanıtladı. Ayrıca bu söylediğimizi geçtiğimiz Mayıs ayı içinde yapılan legal parti konulu bir panel de doğruluyor. Komünistlere legal konuşma hakkının tanınmadığı bu rejim altında bu panele katılan iki binden fazla dinleyici doğruyu yanlıştan ayırmasını bildi.

Bir panelin gösterdikleri

Bu panel üzerinde biraz durmak gerek. Önce şunu belirtelim ki, TKP illegaldir ama Bay Mumcu'nun ortaya attığı gibi illegaliteyi fetişleştirmiyor. Ayrıca böyle bir niteleme tuhaftır ve gerçeklere gözleri kapamak demektir. TKP istediği için illegal değildir. İllegal olmak bir marifet de değildir. Ama eğer komünistlere yasal çalışma hakkı tanınmıyorsa o zaman illegal mücadeleyi becermek bir marifettir. 12 Eylül darbesinden bu yana TKP'ye yönelik ardı arkası kesilmeyen saldırı ve tutuklamaları gazetelerden okuyan Bay Mumcu da, TKP'nin her şeye rağmen bunu başarmakta olduğunun tersini ileri süremez. İllegal mücadele Türkiye'de olamaz demek, egemen güçlerin istediği kadar sosyalizm demektir. Mumcu'nun da savunduğu bundan başka birşey değil. Ama bu onun bileceği birşey. Her yiğidin bir yoğurt yemesi vardır.

Görülüyor ki, söz konusu paneldeki tartışmada daha ilk adımda ana ayırım noktası Sovyetler Birliği konusundaki tutum olarak ortaya çıkmıştır. Bu noktanın ortaya çıkması ile birlikte gerçek niyetler ortaya dökülmüş ve ayırım belirginleşmiştir. Parti kurmaya soyunanlar birbirine girmiştir. Panelde Perinçek'in Sovyetler Birliği'ne karşı tutum konjonktüreldir (yani ilkesel değildir) diyerek durumu kurtarmaya çalışması para etmemiştir.

Tartışmanın bu hale gelmesi acaba Perinçek-Mumcu-Belge'nin basiretsizliğinin bir sonucu mudur? Hayır, değildir. Yukarda sözünü ettiğimiz gerçekle ilişkilidir. Yani 1960'dan buyana sosyalist bilinçlenmenin dayatmasının bir sonucudur bu. Bu üçlü çok sık kullandıkları "gerçekçi olmak", "objektif olmak", "gelişmeden yana olmak" gibi sözlerinin tam tersi tutuma kaçınılmaz biçimde yuvarlanmışlardır. Bilinci reddetmişlerdir. Nitekim Yalçın Küçük ve çok sayıda dinleyici özeleştiri adı altında günah çıkarmaya, bilinci reddetmeye haklı olarak karşı çıkmışlardır. Herkesi dar olmakla suçlayan bu üçlü, şaşırtıcı biçimde "darlığın" tipik örneğini vermişlerdir. Bu açıdan Belge'nin Kafaoğlu'na yanıtı ilginçtir. Belge, "Biz parti programı üzerine de konuşmuyoruz. Bir partinin en genel çerçevesi üzerinde konuşuyoruz" diyor. Parti konusunun tartışıldığı bir panelde programın ve programa temel olacak konuların tartışılmasından daha "esaslı", daha "bilimsel" ve daha "geniş" ne olabilirdi? Böyle bir parti antisovyetik mi, yoksa "sovyetik" mi olacak diye tartışmak mı geniştir?

Oysa bir parti kurmaya soyunanlar henüz fikir düzeyinde kalsa bile söz konusu partinin, örneğin SHP'den neden farklı ve ileri olduğunu kanıtlamak zorunda değiller mi?

Bu panel ile ilgili açtığımız parantezi kapatırken, son olarak şunu da söyleyelim: Bay Mumcu'nun TKP ile ilgili sözleri bayağı ve çağdışıdır. "TKP de yasal olsun" sözleri ise utanma belâsı söylenmiş sözlerdir. Asgari ölçülerde tutarlı olan demokrat biri TKP'nin yasal olmasını, bir demokrat olarak gerçekten istiyorsa TKP yasal cevap verme hakkını elde edene kadar bazı suçlamalarını saklı tutma basiretini gösterebilmeliydi. Demokrasi mücadelesinde ötedenberi saygın bir yeri olan Cumhuriyet gazetesinde yazı yazmanın saygınlık kazanmaya tek başına yetmediği görülüyor. TKP'nin Mumcu gibileriyle ideolojik olarak ortak hiç bir noktası yoktur. Ama TKP onlarla da ve onların özgürlükleri için de birlikte demokrasi için mücadele etmekten asla geri durmayacaktır. Sonuç olarak bu panel Aybar'ın deyimi ile "çok olumlu" ve öğretici olmuştur (!)

Bugünkü asıl görevler

TKP'nin yukarda saydığımız nedenlerle sosyalist ya da sol parti kurulmasının tarafı olmak gibi bir sorunu yoktur. Taraf olmamak, soruna tarafsız kalacağız demek de değildir.

Özetle legal, sosyalist yada sol bir partiyi ideolojik açıdan sakıncalı görmekteyiz. Bugünkü koşullarda böyle bir partinin ideolojik bulanıklığa yol açma tehlikesi çok yüksektir.

Demokratik nitelikli bir partiye gelince. Bugün yasa dışı tutulan Marksist solun böyle bir partinin tarafı olarak sorunu tartışması yersizdir. Çünkü eğer böyle bir partinin kuruluş koşulları yani kadroları, hazırlıkları varsa bu durumda ona zarar verir. Böyle bir partiyi kurmak isteyen kadrolar ortaya çıkar programlarını koyarlar, onlar bu tartışmayı açarlar, o zaman biz de görüşlerimizi söyleriz. Destekleriz ya da karşı çıkarız. Böyle bir parti için hazırlık ve koşullar yoksa, o zaman da gerekli mi değil mi diye tartışmak yine anlamsızdır. Henüz bir hazırlığın olmadığı ise açıktır.

Eğer demokratik bir parti için hazırlıklar varsa onu olumlu yönde etkilemenin yolu başkadır. Bugün ülkenin içinde bulunduğu derin bunalımlardan nasıl çıkacağı, yani kurtuluş yolu, çok geniş demokrat ve sol çevrelerde tartışılıyor. Bu olumlu bir gelişmedir. İşte, Marksist sol, bu tartışmaya katkı yapmalıdır. Ama bir parti gerekli mi gereksiz mi gibi dar bir tartışma, bu sağlıklı düşünce üretimine zarar verir, onu darlaştırır. Diğeri ise, eğer gerekliyse böyle bir parti için ortamı da hazırlar.

Öte yandan solun birliği, işçi sınıfının politik birliği gibi sorunları yani bu ayrı kategoriden sorunları da birbirine karıştırmamak gerekir.

Yukarda söylediğimiz nedenlerle, dün yasal olarak kurulmuş ve bu nedenle toplumsal meşruiyetinin yanısıra yasal meşruiyeti de olan TİP ve TSİP'in kapatılmadan önceki ideolojik çizgilerinden daha geri bir çizgide legal sol bir parti kurulamaz. Daha doğrusu böyle bir şeye Marksistler taraf

Arkası 7. sayfada

ABD İLE HİÇBİR YENİ ANLAŞMA İMZALANMAMALI...

Başı sayfa 1'de

Şimdi ATILIM'ın 1 Aralık 1984 sayısında yer alan "NATO'nun Limni tuzağı ve SIA cenderesi" başlıklı yazıyı hatırlamak ve hatırlatmakta yarar var. ATILIM, bu yazısında, Limni işinin daha 1982 Şubatında ABD Savunma Bakanı Weinberger tarafından imzalanan ve Pentagon'un 1988'e dek stratejik hedeflerini içeren planının içinde yer aldığını yazmıştı. Bu konu, 1982 NATO ilkbahar toplantılarında "Güneybatı Asya'yı Etkileme İncelemesi" başlığı altında ele alınmış, diktatörlük de ABD tarafından getirilen bu planı daha o zaman onaylamıştı. ATILIM, aynı planın Türkiye'yi de içerdiğini, Türkiye ile Yunanistan'ın birlikte Amerikan savaş planlarına sürüklendiğini, bunu önlemenin yolunun ise iki ülke yurtsever güçlerinin omuz omuza verip hem bu planlara, hem de en başta kendi topraklarıı üzerindeki ABD üslerine karşı çıkmalarından geçtiğini vurgulamıştı. ABD ile rejimin "Mutabakat Belgesi"ni 1982 sonunda imzalaması hiç de rastlantı değildi.

Daha geriye gidelim. 1 Kasım 1980'de ATILIM'da yer alan, Evren'in "dostu" Rogers ile herkesten gizli görüşmeleri sonucu Türkiye'nin Ege'deki haklarından NATO hesabına vazgeçmesi üzerine, karaünlü "Rogers Planı" üzerine yayınlanan bir yazıdan alıntı yapalım: "Anlaşma, emperyalizmin bölgede çatıştırmaya çalıştığı askersel blok için de bir dayanak noktası, bölge halklarına karşı bir silah olacaktır." Bu sözlerin ne kadar doğru olduğu, bugün tümüyle doğrulanıyor. Yunanistan ve Türkiye'deki ABD üslerine gelecek Amerikan "çevik kuvvetleri", ne için, kime karşı kullanılacaktır? ABD'nin Suriye'ye yönelik tehditlerinin yoğunlaştığı, İran'a da Libya gibi saldırabileceğini açıkladığı koşullarda bu iki ülke, bölge halklarına karşı birer silaha dönüştürülmüyor mu? Bütün bunlarla Türkiye, savaş ateşlerine sürüklenmiyor mu? 1 Kasım 1980' de ATILIM'da yer alan şu cümle, 1986'nın gerçekleriyle acı biçimde doğrulanıyor: "Rogers'in emriyle ulusal egemenliği NATO'ya teslim edenler, ulusal çıkarların baş düşmanıdırlar."

İşte TKP'nin herkesin sustuğu, susturulduğu ve kimsenin konuşamadığı bir dönemde işaret ettiği tehlike kapıya dayandı. Tehlikeyi daha da artıran, ABD'nin izlemekte olduğu politika ile, Evren-Özal diktatörlüğünün ülkemizi bu savaş yanlısı politikaya araç durumuna getirmesidir. Ve ne yazık ki, ülkemizde gerek ABD'ye, gerekse diktatörlüğe karşı yükselmekte olan sesler, yeni bir nitelik kazanmalarına karşın, tehlikenin büyüklüğü karşısında cılız kalıyor.

ABD Kasım 1985'deki Gorbaçov-Reagan doruğunda varılan kimyasal silahlar konusundaki mutabakata aldırmayarak yeni türden kimyasal silahlar üretmesini NATO'ya ve Türkiye'ye onaylattırdı. ABD Libya saldırısıyla devletler hukukunu tanımadığını bir kez daha ortaya koydu. Ve devletler hukukunu tanımayacağını Türkiye'nin komşusu Suriye ve İran'a yönelik tehditlerini artırmakla gösteriyor. ABD yönetimi komşumuz Sovyetler Birliği ile imzalamış olduğu SALT-2 anlaşmasını da tanımayacağını ilan ediyor. Bütün anlaşmaları, devletler hukukunu, uluslararası normları hiçe sayan bir yönetimin Lozan'ı, Montreux'yü tanıması beklenebilir mi? Nitekim Weinberger, "savaş zamanında hukuk da, hudut da tanımayız" diye konuşuyor. Onların gözünde bütün dünya bir savaş alanı, Türkiye gibi ülkeler de ABD savaş planlarının silah depoları, geçit üsleri ve saldırı merkezlerinden başkaca bir şey değildir.

İşte Evren-Özal diktatörlüğü bu saldırgan emperyaliste "ev sahipliği" yapmaya kalkışıyor. Ülkemiz bu diktatörlerin elinde o hale getirildi ki, ev kimin, sahip kim belli değildir. Ve iş o hale geldi ki, ABD emperyalizminin keyfi isteyip de "savaş başlamıştır" diye buyurduğu an, evimiz, tarlamız, ülkemiz diye bir şey kalmayacaktır. C.Arcayürek 25 Mayıs günlü Cumhuriyet gazetesinde Limni'nin ABD savaş planlarına alınmasının bir savaş anında Boğazların terkedilmesinin şimdiden kabülü olduğunu yazdı. TKP, öteden beri Türkiye'nin olası bir savaş durumunda yok olacak ilk ülke olduğunu kanıtlarıyla açıklıyor. "TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi" bu tehlikeyi savuşturmanın yollarını gösteriyor.

İşte Limni'nin ardındaki gerçekler, bu kadar korkunç ve acıdır. Vatan satıcıları, elbette bu işi geçiştirmeye çalışacaklar, ihanetlerinin üzerini örtmek için türlü manevralara girişeceklerdir. Ama geleceğini bu topraklara bağlamış olanlar, bu ülkenin bizim olduğunu söyleyenler susmayacaklardır. Durmayacaklardır. Çünkü bu konuda bugün susmak, yarın bu toprakların da, onun üzerindeki insanların da, yeryüzündeki yaşamın da sonu demektir.

TKP MK 6. Plenumu raporunda belirtildiği gibi, "artan tehlikeler karşısında, SIA anlaşmasının feshedilmesi, topraklarımızdaki ABD üslerinin kontrol altına alınması ve ABD ile hiçbir yeni anlaşma imzalanmaması için" olanca gücümüzle mücadele edelim!

KİT YASASININ UYGULANMASINA...

Başı sayfa 1'de

geçirmektir. Ülkemizin sanayileşmesinde ve kalkınmasında temel olacak, demir çelik, ağır ve makina sanayiinin ölüme ter. kedilmesini sağlamak, tasfiye etmektir.

Morgan Guaranty, raporunda ülkemizin uluslarötesi şirketlerce bir ucuz işçi deposu olarak kullanılmasının önündeki engellerin de giderilmesini, örneğin Özal hükümetince KİT'lerde başlatılan "sözleşmeli personel" uygulamasının yaygınlık kazanmasını da istiyor. Böylece yasa, doğrudan yüzbinlerce KİT çalışanının ekmeğine de yöneliyor.

Sözkonusu yasada yer alan bir ek ile, tütündeki devlet tekeli de kaldırıldı. Böylece yerli ve yabancı tekellere soygun ve talan yolu açıldı. Gazeteler ilk elde Tekel' in 4 fabrikasının yabancılara satılacağını yazıyorlar. Tekel fabrikasında çalışan 70 bin işçinin geleceği belli değil. Tütün üretimi yapan 5175 köy de, 350 bin tütün üreticisi, aileleri ile birlikte iki milyon insan son beş yıldır tütüncülüğü yok etme yolunda atılan adımlarla hazırlanan bu son darbe sonucu, tam bir yıkım ile karşı karşıyalar.

Bütün bunların, ulusal ekonomimize yönelik ağır bir saldırı olduğundan söz edildiğinde Sakıp Sabancı, "Vatan, millet sakarya, denilerek hakikatler gizleniyor" diyor. Onun "vatan, millet, sakarya" diyerek ateş püskürdüğü, 46 yıldır emperyalist şirketlerin ülkemizi talan etmesine engel olan tütündeki devlet tekelidir.Kurtuluş savaşından zaferle çıkan egemen, bağımsız Türkiye Cumhuriyeti, tütün tekelini yabancı tekellerin reji idaresinden almak istediği zaman da, Sabancı'ların, Koç'ların, Evren'lerin, Özal'ların aynı ruhu taşıyan ataları, devlet tekeline aynı biçimde karşı çıkarak, yabancı tekellerin paravanalığını yapmışlardı. Ama 1930 yılında, tütünde devlet tekelinin kurulmasını önleyememişlerdi. Uluslarötesi tekeller ve işbirlikçileri "vatan"ı da, "millet"i de çiğneyip geçmek için, Evren-Özal diktatörlüğü gibi, tarihimizin en ulus düşmanı yönetimini beklediler, desteklediler.

Şimdi tüm muhalefet güçlerine, tüm yurtseverlere düşen görev, bu anti-ulusal yasanın, derhal geri alınması için seferber olmaktır. İlk elde, uygulanmasının önüne geçmek için her yolla direnmektir. Bu yasayı hazırlatanların ve onaylayanların amaçlarını her fırsatta halka anlatmak, her alanda bu güçlere karşı birleşmektir.

Yüzbinlerce KİT işçisi, iki milyon tütün üreticisi, halkımız bu yasayı çıkartanlardan hesap soracaktır.

GEÇMİŞLE HESAPLAŞMA

Başı sayfa 2'de

ve anti-sovyetizmin acısını sadece bizler değil, uluşca çekiyoruz. Hiç bir eleştiri bu gerçeğin üstünü örtmemelidir, örtememelidir. Kendine ilericiyim, demokratım, sosyalistim diyen hiç bir kimse bu gerçeğe karşı, faşizmin değirmenine su taşımamalıdır.

Son olarak belirtelim ki, kimilerinin söylediği gibi, komünizm bir gençlik hastalığı değildir. O ülkemizin en sağlıklı gerçeğidir. Kabul edilsin ya da edilmesin, biz daha bugünden ifade ediyoruz; demokratik Türkiye, güçlü bir TKP ile bire-bir koşullu durumdadır. Bunun bilincinde olmak, tüm yoldaşlarımız ve yandaşlarımız için en zor koşullarda, her tür zayıflığın panzehiri olacaktır. Geçmişle, "kendi" geçmişimizle hesaplaşırken, bizi sağlıklı sonuçlara götürecek olan bu temel anlayışı, ikircimsiz bir şekilde benimseyebildiğimiz oranda faşizmin her saldırısına, her türlü uzlaşmacı girişimlere karşı daha kararlı ve daha dirençli olabiliriz. Bunun tersi ise, yıkımdır. Onursuzluktur. Özetleyerek bitirelim; "geçtiğimiz, geleceğimizdir" diyebildiğimiz oranda, bu bilinçte olabildiğimiz, tüm hesaplaşmalarımızı bu bilinçle yapabildiğimiz takdirde yarına daha güvenle bakabiliriz.

22 HAZİRAN MİTİNGİNE...

Başı sayfa 1'de

Bu durumda işçilerin önünde her fırsatı değerlendirerek eylemlere çıkmaktan, sendikalarına sahiplenerek hükümetin ve patronların karşısına tek vücut olarak dikilmekten başka yol yoktur.

Hiçbir güç, güçlerini birleştiren, öteki emekçileri, demokrasi güçlerini yanına çeken işçilerin önünde duramaz. Ne örülmeye çalışılan sessizlik duvarları, ne rejim ve yandaşlarının oyunları, işçilerin 22 Haziran günü Eskişehir'den seslerini yükseltmelerini önleyemez.

Eskişehir ve yöresindeki işçiler, tüm emekçiler bu bilinçle, bu kararlılıkla hazırlıklarını tamamlıyorlar. Bu miting, hangi politik görüşten, hangi sendikadan olursa olsun, işçilerin eylem birliği yolunda ileri bir adım olmalıdır. Tüm demokrasi güçleri işçilerin bu miting ve yürüyüşüne omuz vermeli, onları aktif olarak desteklemelidir. Bunlar sağlandığında, Eskişehir mitingi, Türk-İş'in gösteriler, grevler ve genel grev kararlarının uygulanması yolunda bir basamak olacaktır. Rejim ve yandaşlarının tüm çabalarına karşın, bu miting, yurt çapında etkili bir eyleme dönüşecektir.

REJİM VE PARLAMENTO ÜZERİNE

Başı sayfa 5'de

Zorbalık ve baskı yöntemleriyle, dayatmalarla parlamento dışı burjuva muhalefeti rejimle uzlaştırmayı başaramayan diktatörlüğün nicedir daha ince uzlaştırma manevraları peşinde olduğu artık açık bir gerçektir. Diktatörlük bu tür manevralarla rejime demokratik bir kılıf geçirme yönünde adımlar attı. Ne ki, bunu yaparken rejimin faşist temellerini yasal, idari ve fiili yollarla güçlendirmekten de geri durmadı. Bu temellerde bir çözülme ya da gevşeme söz konusu değildir.

6 Kasım seçimleri ile oluşan sahte parlamento rejimin amaçlarına hizmet etmeye yetmedi. Tersine rejimde beklemediği yeni çatlaklara yolaçtı. Diktatörlük karşıtı, parlamentodışı burjuva muhalefet partileri ortaya çıktı. Rejim zorbalıkla, tehditle bu partileri sindirmeyi ya da uzlaştırmayı başaramadı. O kadar ki, demokrasiye geçiliyor izlenimini vermek için dış desteklere ihtiyaç duydu. Emperyalizmln en saldırgan çevrelerinden bu yönde destek aldı. Thatcher, Kohl gibileri Türkiye'nin demokrasi yolunda olduğuna dair teminatlar verdiler. En son Weizsaecker de aynı amaca hizmet için Türkiye'ye geldi.

Tüm bunlar yeterli olmadı. Diktatörlük manevraya devam etmek zorunda kaldı. Çünkü, sınırlı da olsa ortaya çıkan olanaklardan yararlanan diktatörlük karşıtı güçler, seslerini yükselttiler. Rejimi zorladılar ve onun zayıflamasını hızlandırdılar.

Parlamentoda partiler kompozisyonundaki bu değişiklik temelde bu gelişmenin bir sonucudur. Daha somut olarak ise, TKP'nin çok önceleri açıkladığı gibi, parlamentonun içine girdiği bunalımın bir eseridir. Bu bunalımın sonucu olarak parlamento dışı diktatörlük karşıtı güçlerin bir kısmı parlamentoya yansıdı.

Şimdi hangisi üstün gelecek? Diktatörlük karşıtı güçlerin parlamento olanaklarını demokratik muhalefetin bir parçası olarak kullanmayı başarabilmeleri mi, yoksa diktatörlüğün burjuva muhalefet partilerini uysallaştırma ve giderek rejimle uzlaştırma manevrası mı?

İşte bizi asıl ilgilendiren bu sorunun yanıtıdır. Asıl dikkat verilmesi gereken budur.

Eğer sol güçler doğru taktiklere dayalı olarak etkilerini artırmaya, buna bağlı olarak yığınların politik eyleminin ve genel olarak eylemliliğinin yükselmesine yeterli dikkati vermezlerse sorunun yanıtı, kendiliğindenliğe terkedilmiş olacaktır. Bir başka deyişle bu, burjuva muhalefetin izleyeceği tutumun pasif seyircisi olarak kalınması demektir. Oysa burjuva muhalefetin herhangi bir kanadı tek başına, ya da sol güçler ve yığınlar olmaksızın, tümü birlikte demokrasi sorununa çözüm getiremez.

Şimdi işçi ve emekçi yığınlarına, tehlikeleri ve olanakları göstermek, onlara doğru politikayı anlatabilmek için daha iyi koşullara sahibiz. Onlar da komünistleri çok daha iyi anlayacaklardır. Politik gelişmeler, politikamızın anlaşılmasını olağanüstü biçimde kolaylaştıran somut malzeme, kanıt üretiyor.

DYP mecliste grup kurdu. Ancak 20 kişilik bir grupla tam kenarda duruyor. Her an grup kurma hakkını kaybedebilir. Bu, diktatörlüğün DYP üzerindeki baskı ve şantaj olanaklarını artırıyor. Nitekim ilk çatlak ses Memduh Yaşa'dan gelmiştir. Öte yandan Tercüman gazetesinin yeni bir ağızla konuştuğuna da dikkat etmek gerekir. "DYP demokrasi şampiyonluğundan artık vazgeçsin. Bu sola yarıyor. DYP bir adım atarsa, sol iki adım daha atın diyor" yollu sözler ediyor. Şimdi DYP tabanındaki işçiler, emekçiler, realist düşünceli politikacılar, eğer seslerini diktatörlükten ve Tercüman gibi çevrelerden daha fazla yükseltmezlerse, uzlaşma tehlikesi artacaktır.

Öte yandan SHP ve DSP içinde benzer tehlikeler vardır. HP ve SODEP birleştikten sonra zaman zaman ortaya çıkan uzlaşma eğilimleri, çelişkili politikalar tehlike işaretleridir. SHP'nin Mayıs sonunda gerçekleşen kongresi ve gösterdiği olumlu gelişme, bu tehlikelerin yok olduğu gibi bir kanıya yolaçmamalıdır. DSP ise sola karşı olumsuz tutumuyla benzer tehlikelere kapıyı zaten aralamış duruyor.

Ancak bu somut tehlikelere karşın nesnel koşullar diktatörlük karşıtı güçleri uzlaşmaya değil, direnmeye iten olumlu etkiler de yaratıyor, olanakları artırıyor. Ekonomik-sosyal koşulların etkileri bir yana, parlamentodaki bu değişiklik, parlamentonun bunalımına son vermeyecek onu daha da artıracaktır. Çelişkileri derinleştirecektir. Diktatörlüğün burjuva muhalefetini rejimle uzlaştırma manevraları, kendi istediği yönde sonuçlar verse bile, bu bir çırpıda olmayacaktır. Diktatörlük demokratik muhalefetin sesinin parlamentodan yansımasını önleyemeyecektir. Eğer sol ve demokrasi güçleri bugünkü olanaklardan yararlanmasını becerebilirlerse, diktatörlüğün manevrası bir kez daha tersine dönüp kendine vuracaktır.

Bunun yolu, TKP MK 6. Plenumunun açıklıkla belirttiği gibi, en geniş demokrasi güçlerinin birliği politikasını, asıl şimdi kararlılıkla yaşama geçirmektir. Bugünün görevi birleşik, yığınsal demokratik hareketi yaratmaktır.

Ciddiyet isteyen, sorumlu bir iş

Başı sayfa 1'de

olamaz. Her iki partinin ideolojik çizgisine bakıldığında ve diğer sol partiler de düşünüldüğünde, Marksist solun birliğine, önerilen partiler hizmet etmez. Bu nedenledir ki, Komünist Partisi'nin yasal çalışma hakkını elde etmesi toplumsal gelişmenin nesnel zorunluluğudur. Bugün TİP ve TSİP üzerindeki bu antidemokratik uygulamanın kaldırılmasını istemek Marksist solun birliğini gözardı etmek değildir. Bu partilerin özgürlüğü için mücadele etmeden legal sol yeni bir parti savunmak diktatörlüğün baskılarına istemesek de boyun eğmek anlamına gelir, demokratik direnme rolünü zedeler.

Eğer daha onlarca yıl sürecek diktatörlük koşulları söz konusu olsaydı konunun önerilen biçimde çözümü tartışılabilirdi. Oysa rejimde, istikrarsızlığın arttığı koşullarda böyle bir şey en azından gereksiz bir acelecilik olur.

Bir yanda hâlâ gençler tutuklanır, işkencelerden geçirilirken, zindanlarda devrimciler çürütülürken yurt dışında geniş bir politik göçmen topluluğu en doğal yurttaşlık haklarından mahrumken bu acelecilik için hiç bir haklı neden olamaz.

Bu durumda sol, örgütlü mücadele verebilmek için beklemeli midir? Açık ki, bizim baştan beri söylediğimiz, sol güçlerin beklemeksizin, bugünden mücadele etmeleridir. Eğer "sol örgütsüz, örgütlü mücadele vermesi için legal parti gerekli, ama böyle bir parti de hemen bugünden yarına kurulamaz, önce tartışmak gerekli" denirse, bu durumda sol için beklemekten başka yol kalmamış olur. Oysa sol bugün de mücadele veriyor. Sorun bu mücadeleyi daha örgütlü ve daha etkili hale getirmektir.

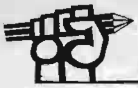
TKP her zaman söyledi ki, demokrasi mücadelesinin merkezinde sol güçler vardır. Onlar olmaksızın demokrasi kazanılamaz.

Demokrasiyi kazanmak için gerekli olan şey ise tamamen başkadır. Günün görevi, öncelikle, bu amaçla yığınsal demokratik birleşik bir hareket yaratmaktır. Bunun gerektirdiği görevleri üstlenmek yerine, bütün bunların legal bir partinin kurulması ile ikame edileceğini düşünmek, ya da azından bunları legal bir partinin oluşturulması ile koşullu kılmak, yalnızca ve yalnızca kendimizi avutmak olur. Oysa sol bugün sendikalarda, gençlik içinde, aydınlar içinde, meslek odalarında, her yerde geniş yığın tabanından kopmadan diktatörlüğe karşı farklı politik çizgide olan güçlerle işbirliği yaparak olağanüstü etkili ve elverişli olabilir, böylesi bir birleşik hareketi gerçekleştirebilir. Kurulacak hiçbir legal parti böylesine geniş ve etkili olanaklara sahip olamayacaktır. Tersine bu partinin ne kadar geniş olmasına çalışırsanız çalışın, bu genişlikte olması mümkün değildir. Bu nedenle de böyle bir parti niyetlerin tersine güçlerinde bir bölünme, daralma yaratır. Çünkü her parti kendi örgütlü gücüne gereksinim duyar. Bu olmazsa tabela partisi olarak kalır.

Bütün bunlar, aynı zamanda, komünistlerin legal olanaklara verdiği dikkati de anlatıyor. Bugün demokrasi güçlerinin mücadelesi sonucu ortaya çıkan, parlamento daki de dahil legal olanaklar, platformlar vardır. Bunlardan akıllıca ve güvenlikli biçimde yararlanılmalı, bu olanaklar en geniş güçlere ulaşmada, onları aydınlatmada ve birleştirmede en iyi biçimde değerlendirilmelidir.

TKP legal parti konusundaki tartışmalara soğukkanlı yanaşacaktır. Ayrıca bu tartışmanın sol içinde ilişkilere zarar vermemesine özen gösterecek, bu nedenle tartışmalarda ortaya atılan her konu üzerinde durmayacak ve zorunlu durumlar olmadıkça bu tartışmayı sürdürmeyecektir.

ATILIM 15 Günlük Gazete, Herausgeber: Ermis Verlag, Satz/Dizgi, Umbruch/Tertip, Druck/Baskı: Eigene Herstellung, İsteme Adresi: Postfach 101016, 4300 Essen 1. Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen, BLZ 36050105, Knt. Nr. 712703, Fiyatı:1DM, Abone:1 yıllık 48DM

Muhabirlerimiz bildiriyor

Atölye evler

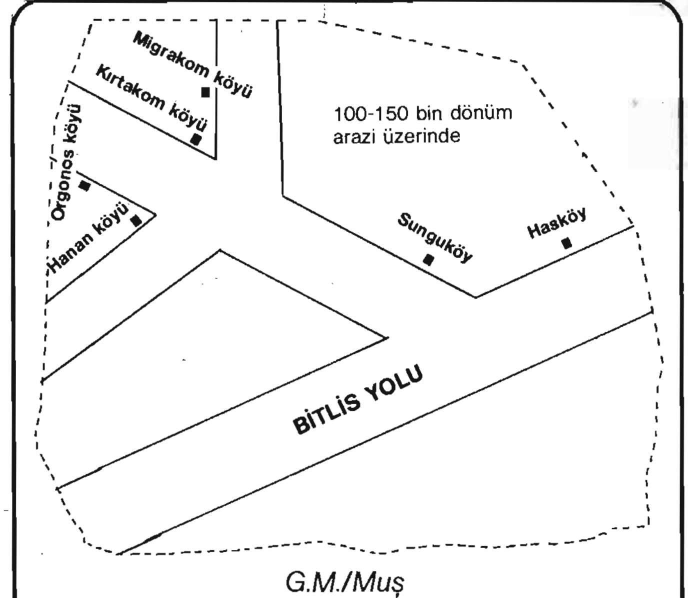
Amatör/İzmir

Bundan bir süre öncesine kadar atölyelerin evlere verdiği el işlerinden yaptım. Bu çalışmam süresince eve iş alan kadınların nasıl sömürüldüğünü çok yakından gördüm. Bu işler yatak takımlarının dantellerinin temizlenmesi, düğme dikilmesi, kesime girecek örülmüş yün parçalarının birbirine teğellenmesi gibi el emeği, göz nuru gerektiren işler.

Tanesi 350 liradan olan dantellerin temizlenmesini ancak 8 saatte yapabiliyordum. Tanesi 3 liradan dikilen düğmeden ise günde en fazla 150 tane dikebiliyordum. Cumartesi ve Pazar da çalıştığım halde ayda ancak 10-15 bin lira para kazanabiliyordum. Sonunda patrona verdiği ücretin az olduğunu, artırması gerektiğini söyledim. "İşi sana zorla vermiyorum, yapmak istemiyorsan bırakabilirsin" dedi. Haklıydı. Geçim sıkıntısından o kadar çok kadın başvuruyordu ki, bana ihtiyacı yoktu. Üstelik fiyatı daha da düşürebiliyordu. Bana eve iş almamın, çocuklarımla da ilgilenmeme olanak tanıyacağını söylemişti. Ama ne gezer! Evimdeyim ama, daha fazla iş çıkarabilmek için öyle yoğun çalışıyorum ki, çocuklarımın yüzüne bile bakamıyorum. Ayrıca evin içi atölyeye döndü. İşin pisliğini temizlemek de ayrı bir emek.

Atölye sahibi bu işleri evlerde yaptırarak büyük kazançlar sağlıyor. Tüm bu işlerde çalışan kadınlar kağıt üzerinde "yok"lar. Patron böylece vergi ödemiyor. Bizi sigortaya kaydettirmek, prim ödemek gibi bir derdi de yok. Hergün işçi gibi çalıştığı halde işçi olduğunu iddia bile edemeyecek bu insanların hak aramak için sendikalaşmaları da söz konusu değil.

Özal hükümeti de kalkıp, atölye evleri yaygınlaştırarak işsizliği çözeceklerini söylüyor. Gerçek amacı ise sömürüyü yoğunlaştırmanın yolunu açmaktan başka bir şey değildir.

G.M./Muş

Evren, Şubat ayı sonlarındaki Kars ve Erzincan gezisinden sonra gazetecilere şöyle bir açıklama yapmıştı: "Köylü vatandaşlar sorunca şaşırdım. Yok NATO üssü yapılacakmış. Bunun için köylünün toprağı elinden alınacakmış. İşte aleyhimize çalışan örgütler hergün yeni bir yalan uyduruyorlar. Bunlara katiyen inanmayınız."

Kim yalan söylüyor? İşte Muş'ta Amerikalılara üs ve havaalanı inşa etmek için el konan yüzelli bin dönümlük araziyi ve köylerin adını gösteren kroki! Havaalanı ve üssün yapımı halen devam ediyor. Köylü toprak diyor, toprak istiyor, Evren'ler, Özal'lar topraklarımıza el koyup Amerikan savaş uçaklarına, nükleer silahlarına üs yapıyor.

kısa haberler...kısa haberler...

● SHP İnsan Hakları Komisyonu bir bildiri yayınlayarak "olağanüstü dönemlerin yarattığı acıların giderilmesinin genel af ile mümkün olabileceğini" belirtti. İnfaz yasasının eleştirildiği ve bir yarar sağlamadığının vurgulandığı bildiride şu görüşlere yer verildi: "İnsan haklarına ilişkin bir dizi uluslararası anlaşmanın altında imzası bulunan Türkiye'nin işkencelerden arınması, işkencecilerden ve her kademedeki sorumlularından çekinmeden hesap sorulması, tüm demokratik güçlerin ve partimizin ivedi görevidir".

● Manisa'nın Demirci ilçesinin Kazancı köyü muhtarı Sebahattin Çetin kendisine Jandarma Karakolunda 48 saat süreyle işkence yapanların cezalandırılmasını istedi. Köy muhtarı Manisa Valiliğine verdiği dilekçede kendisine işkence yapıldığını ve işkencecilerin Karakol birlik komutanı astsubay çavuş Muharrem Sabancı ile, Cafer ve Bektaş adlarındaki onbaşılar olduğunu belirtti. Kazancı köyü muhtarı Sebahattin Çetin, dilekçesinde karakolda "Kanunda dayak var mı?" diye sorduğunu ancak, "Burası karakol her şey var, al işte kanun" diyerek kendisini ıslatıp copladıklarını belirterek, işkence yapanların cezalandırılmasını istedi.

● İzmir 9 Eylül Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi'nde okuyan yürüyüşçü 8 öğrenci hakkında Polatlı Cumhuriyet Savcılığında dava açılması öğrenciler arasında geniş tepkilere yol açtı. Öğrenciler, YÖK yasasını ve gençliğin üzerindeki baskıları protesto etmek için İzmir'den Ankara'ya yürümüşlerdi. Yürüyüş boyunca çeşitli engellerle karşılaşan öğrenciler, Temelli bucağında da jandarmalar tarafından gözaltına alınmışlardı. Daha sonra serbest bırakılan öğrenciler 600 km'lik yürüyüşlerini tamamlayarak Ankara'da Meclis Başkanı Necmettin Karaduman'la görüşmüş ve sorunlarını içeren bir dilekçeyi Meclis Başkanına iletmişlerdi.

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, gizli kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz!
Yazışma adresimiz: BOX 16 367 S 103 27 Stockholm-İSVEÇ

Faşist, işbirlikçi bir propaganda odağı

Musa/Ankara

12 Eylül sonrasında ABD emperyalizminin desteğindeki faşist ve gerici yapılanma, ülkemizde pekçok alana ve kuruma olduğu gibi okulumuza da sızdı. İlerici, demokrat öğretim görevlilerinin büyük ölçüde tasfiye edilmesinden sonra meydanı boş bulan gerici öğretim elemanları ve idari personel, "ODTÜ Asya-Afrika Araştırmaları Grubu" adı altında oluşturulan bir örgütlenme ile rektörlüğün tam desteği altında faaliyet yürütüyorlar. 1984'ten bu yana iğrenç propagandalarını özellikle yazılı yayınlar olmak üzere, okul içi ve dışında düzenlenen seminer, toplantı, sempozyum, vb. ile sürdürüyorlar. Doç.Dr.Erkut Göktan, Yuluğ Tekin Kurat, Prof.Dr.Ahmet E.Uysal, Yard. Doç. Dr. Rasih Malyalı, Dr. Evin Noyan, H.Canan Özkal, Dr. Yasin Ceylan, Akın Kösetorunu ve Tarık Somer'in kızı Deniz Somer bu örgütlenmede yer alan gerici, faşist öğretim üyelerinden bazılarıdır.

İki yıl gibi bir zaman içinde 30'un üzerinde kitapçık yayınlayan bu sözde öğretim üyelerinin, bu kitaplarından bazılarının adları yaptıkları çalışmaları ve amaçlarını yeterince sergiliyor: "Rusların Orta Asya'yı ele geçirmeleri", "Rusya'nın Afganistan'daki savaşı", "Islam in Soviet Union", "Çin'deki İslam Cemaatı", "Komünist iradesinde Volga-Ural müslümanları". Piyasada aynı baskı ve kağıt kalitesindeki bir kitap en az 500 lira iken, bu kitaplar 150 liradan satılıyor. Ama buna karşın yine de çok az alıcı bulabiliyor.